

ПРОСТРАНСТВОТО КАТО ВСЕЛЕНА

ИДЕЕН ПРОЕКТ за ВСЕЛЕНА

арх. Венцислав Панчев

Интродукция

Съществуват много теории и вярвания за това какво представлява Вселената – Библията, креационната теория, квантова механика, модерната струнна теория и други. Всеки има право да вярва в която си избере. Аз не вярвам в нито една от тях.

Още преди 15 години в мен се зароди идеята, че Вселената е само пространство. Един архитект за какво друго да си мисли. С годините, в дните когато оставах без голям проект, развивах тази идея и я споделях с приятели и в блог. Така до появата на коронавируса COVID-19. Карантината ме завари без сериозен проект и имах време да направя резюме на идеите си в един Идеен проект за Вселена. Получи се една малка книжка за човека, но ... карантината не беше дълга.

В тази книжка не се опитвам да обясня Нашата Вселена и нейните закони. Това е проект за Вселена само от пространство, която да прилича на Нашата Вселена и по-точно на това, което зная за нея, а познанията ми не са системни.

В този проект Вселената се разглежда като Пространство и само пространство. Няма материя и енергия, такива каквито знаете. И самото пространство не е такова, каквото познаваме. Макар, че и Анщайн признава, че пространството се огъва и усуква, това е пространство в което огъването и усукването са турбуленции, които го характеризират и са неговата същност. Ако направим паралел между пространството и флуидите, познатото ни пространството е ламинарно, а това, за което говоря е турбулентно. И ако при флуидите турбуленциите са стохастичен или случаен процес, за това пространство те са детерминистична система, съставена от трайни комбинации от турбуленции, които си взаимодействат и се променят, изпълнявайки един предетерминистичен план.

За да прекъсна аналогията с флуидите, турбуленциите на пространството ще наричам **флуктуации** (когато се движат с пределната скорост) и **дефлексии** .

Какво е това пространство и откъде се е появило?

Това пространство трябва да е динамично, непрекъснато да се променя, но да запазва основни характеристики неизменни. Трябва да има ясно определени начало, възлови моменти на промяна и край, които са необходими за неговата детерминистичност. Такова би било пространство с дробна измерност. Измерност като $3+p$, като p е по-голямо от нула и но-малко от единица и непрекъснато нараства.

Проектната Вселена започва като триизмерно пространство; променя се в триизмерно пространство с дефлекции спрямо четвърто измерение; еволюира, като влиянието на четвъртото измерение се засилва с нарастването на измерението (нарастването на p) и накрая става четириизмерно пространство.

В математиката, по-точно във фракталната геометрия, има пространства с дробна измерност. Фракталното измерение е съотношение, предоставящо статистически индекс на сложност, сравняващ как детайлите в даден шаблон (строго погледнато, фрактален модел) се променят с мащаба, с който се измерва.

Тези пространства, както 3-измерни, 4-измерни и n -измерни пространства са абстрактни. Проектната Вселена е реално пространство, съществуващо в **Мултивселена**.

Мултивселена

Съществува Абсолютно пространство-време и в него - Мултивселена. За нея има пределна скорост **Са**, която е характеризиращо отношение между пространство и време. Абсолютно пространство е безкрайно и безкрайно-измерно. Всяко негово измерение съществува и като отделно пространство - самостоятелно или асоциирано с други крайно-измерни пространства - **брани** с нулева размерност. Те се движат в Мултивселената с пределна скорост (около иманентна точка). Когато две брани попаднат в един момент в една точка започва **Колизия**, която е **Вселена** или паралелни Вселени. Началото на Колизията ще наричам **Големия взрив**. След края на колизията се получават едно, две или повече крайно-измерни пространства с нулева размерност (брани), които са рекомбинирали измерностите на началните две.

Големия взрив – хубаво име, но признавам, не го измислих сам. Повече няма да правя така, но ще се получат много нови думи ... За някои сходни процеси ще използвам популярни вече термини.

Проектната Вселена

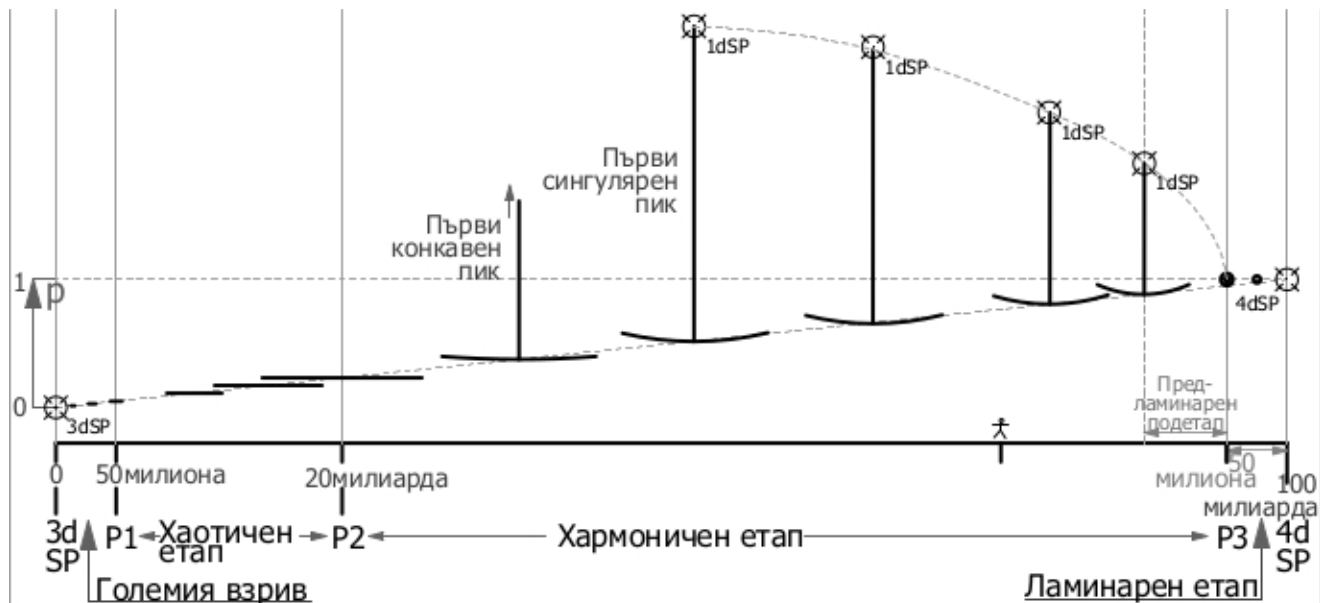
Проектната вселена е колизия на триизмерно пространство (3dS) и едноизмерно пространство (1dS). Тя е пространство с измерност, която не е цяло число и я определяме като $3+p$, като $0 < p < 1$. Числото p ще наричам **ингредиент на измерността** или когато става дума за конкретен момент, за моментна стойност – просто **ингредиент**.

Проектната Вселена започва от едно триизмерно пространство с нулев размер, разраства до огромни размери, трансформира се с нарастването на ингредиента, приближавайки се по характеристики до четириизмерно пространство (без да е четириизмерно), еволюира, свива се и колапсира до сингулярна точка, която е четириизмерно пространство (4dS) с нулев размер.

Етапи на еволюцията на Проектната Вселена

Проектната Вселена е детерминистична и има три стойности на измерността, при които стават съществени промени. Ще ги наричам **повратни стойности**. Те разделят четирите етапа в развитието на Проектната Вселена :

Големия взрив ;	$3+P1$;
Хаотичен етап ;	$3+P2$;
Хармоничен етап ;	$3+P3$;
Ламинарен етап.	

Диаграмата е схематична. Вселената е представена с точките от произволна права през центъра и и през Първия конкавен пик в същия център.

коронавируса В тази диаграма и на други места в проекта посочвам срокове, размери, продължителност и т.н. Те са изчислени със сложни формули като просто тройно правило , постулати като "Така ми харесва" и "Защо пък не" и с творческо въображение. Съобразявал съм се и със ЗЗТТ и ПУВ.

Когато завърших тази книжка, я изпратих на близки приятели за първи бета тест. Тогава разбрах, че не всички са извърщавали съзнанието си в продължение на години с четириизмерно пространствено мислене.

Изглеждаше, че няма как да представя идеите си, когато ми просветна:

Колизията на двуизмерно пространство (2dS) с едноизмерно (1dS) е Вселена, при която ще протичат същите процеси и за разлика от плоските (двуизмерните) хора, ние ще можем да визуализираме Плоската Вселена.

В тези маргиналии ще описвам аналогични неща в Плоската Вселена.

През първия и четвъртия етап Вселената само променя размера си. През втория и третия - променя размера и еволюира.

Големия взрив

Вселената расте с пределна скорост няколко десетки милиона години от триизмерна сингулярна точка (3dSP) до **Първично кълбо**. През този етап пространството расте и се разтегля . То се състои от хаотични флуктуации.

Хаотичен етап

Първичното кълбо се разделя на части – **глобули** от хаотични флуктуации, които се раздалечават разделяни от **инанис** – нефлуктуиращо пространство. Така Вселената достига максималния си размер.

Хармоничен етап

Този етап започва с подетапа **Генезис**, през когото хаотичните флуктуации стават хармонични дефлекции.

Появяват се гравитацията, елементарните частици, звездите, галактиките, първата *Черна дупка* (Ще заменя този термин с *конкавен пик* и ще разберете защо). Така се появява едноизмерна сингулярна точка

(1dSP). Тя е на десетки милиарди светлинни години от Вселената (v1dS), която започва да се движи към нея с голямо ускорение (v1dS). Така скоростта на светлината (в 3dS) става по-малка от пределната и непрекъснато намалява (за да не стане по-голям от пределната скорост сборът със скоростта на движение на сингулярната точка).

Затова в Проектната Вселена когато от една галактика бъде излъчена бяла светлина, когато достигне до друга галактика, отдалечена на 14 милиарда светлинни години, тя ще се движи с по-ниска скорост, ще е с по-голяма дължина на вълната и ще се вижда червена.

През този етап Проектната Вселена се свива под въздействието на гравитацията за сметка на инаниса и се огъва около едноизмерната сингулярна точка. Въздействието на едноизмерното пространство се засилва и пространството все повече добива характеристики на четириизмерно.

През **Предламинарния** подетап звездите стават "Черни дупки", които са четириизмерно пространство.

Ламинарен етап

Огънатата Проектна Вселена се капсулова до сфера от четириизмерно пространство с размера на Първичното кълбо и се свива с пределна скорост до четириизмерна сингулярна точка (брана).

В Плоската Вселена:

Големия взрив – От сингулярна точка нараства до Първичен диск.

Хаотичен етап – Ако си представим, че глобулите са от груба амбалажна хартия, инаниса е от най-тънко и фино фолио.

Хармоничен етап – Вселената се огъва като сателитна чиния или чадър, а първият конкавен пик е като дръжката на чадъра. През предламинарния етап Плоската Вселена заприличва на обърната наопаки кожа на таралеж с бодли (конкавни пикове) насочени към центъра.

Ламинарен етап – Триизмерно топче което се свива до сингулярна точка.

За почивка:

Вземете чаша с вода и една захарна пръчка. С голямо търпение бъркайте водата с пръчката докато тя свърши. Имате чаша захарен сироп. Наздраве!

Ингредиента на измерността

Ингредиента на измерността - числото p в измерността $3+p$ - представлява степента на въздействие на едноизмерното пространство $1dS$ върху триизмерното пространство $3dS$ и непрекъснато нараства. Може да има различна стойност в отделните части на Вселената, но еднаква в рамките на всеки глобул. Промяната на стойността е непрекъсната.

На Проектната Вселена е присъщо псевдо-времето, което всъщност е нарастването на ингредиента p т.е. $\Delta t = f(\Delta p)$. Може да се каже, че ингредиента има и характеристики на време за Проектната Вселена.

На трите повратни измерения на пространството съответстват **Повратни ингредиенти** – $P1$, $P2$ и $P3$. От нула до $P3$ нарастването на ингредиента е линейно. От $P3$ до едно е нелинейно екстензирано.

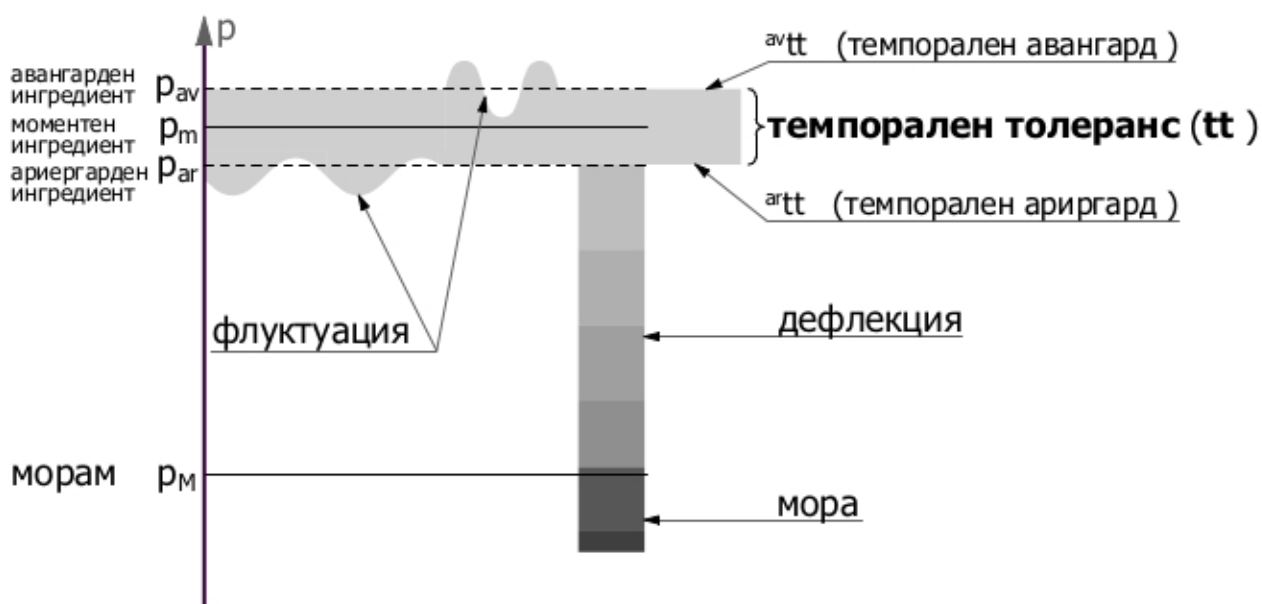
Темпорален толеранс

Всяка точка от пространството във всеки един момент има определена стойност на p . Но ако тази стойност примерно е $p=3, \dots (n) \dots 5$, всъщност може да е между $p=3, \dots (n) \dots 49$ и $p=3, \dots (n) \dots 51$ т.е. в малък интервал. Или между $p=3, \dots (n) \dots 45$ и $p=3, \dots (n) \dots 54$ т.е. в по-голям интервал. Стойността на p винаги е приблизителна (не е точна дроб) и всъщност е интервал от стойности, който може да бъде по-голям или по-малък. Тъй като Времето в Проектната Вселена нараства с нарастването на ингредиента, всяка точка от пространството се намира в период от време. Този период ще наричам **темпорален толеранс** (***tt***).

Всяка точка от пространството при дадена стойност на ингредиента се намира на определено разстояние от сингулярната точка. Тогава ако p не е точна стойност а интервал, то следва че всяка точка в пространството ($3dS$) същевременно е вектор в едноизмерното пространство ($1dS$).

Темпорален толеранс е число или време или разстояние.

При моментна стойност на ингредиента p_m най-ниската стойност на Темпоралния толеранс ще наричам ариергарден ингредиент (p_{ar}), а най-високата – авангарден ингредиент (p_{av}). Точките с p_{ar} определяме като Ариергард на темпоралния толеранс (^{ar}tt или темпорален ариергард), а тези с (p_{av}) – Авангард на темпоралния толеранс (^{av}tt или темпорален авангард).

В Проектната Вселена съществува една важна стойност на ариергарден ингредиент. Ще го наричам **морам** (от лат. moram – изоставане) - p_{moram} . Разликата $\Delta p_{moram} = p_m - p_{moram}$ е константна и ще наричам изчакване. През Големия взрив пространството се екстензира. В Проектната Вселена пространството зад ариергардния ингредиент прогресивно се "разекстензира", така че при морама и след него то е такова, каквото е било на едно изчакване (Δp_{moram}) преди края на Големия взрив. Частта от темпоралния толеранс, която е под морама е **мора**.280410

В Плоската Вселена:

Ако си представим, че Вселената не е повърхнина, а плоскост, то нейната дебелина е темпорален толеранс. Тази плоскост е огъната като част от сфера. Повърхността обърната към центъра на сферата е темпорален авангард, а другата – темпорален ариергард.

Да си представим, че тази сфера е планета с море дълбоко до морама. Частите от релефа, които се подават над водата са дефлекции, а сушата е мора.

Ингредиента p непрекъснато нараства;

Ариергарден ингредиент p_{ar} може да нараства и да остава непроменен, не може да намалява стойността и $p_{ar} < p$!

Авангарден ингредиент p_{av} може да нараства и да намалява и може да е но-малко от p .

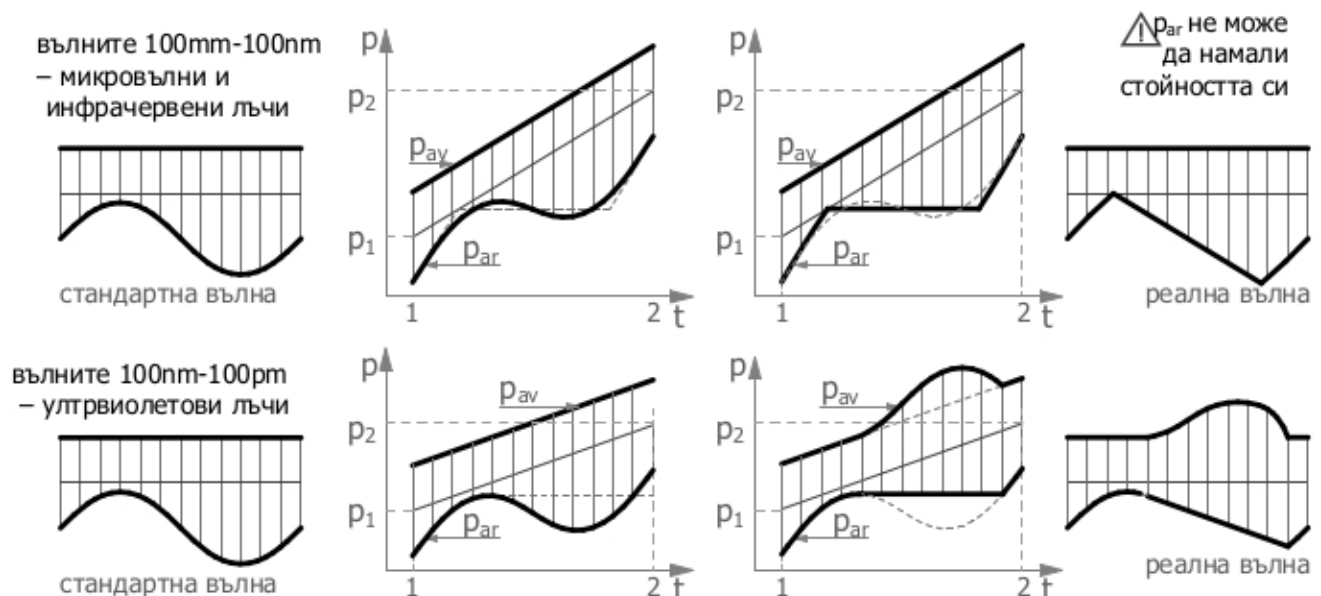
Пространството в глобул, което не е заето от дефлекции ще наричам **отиос** (лат. otiosus - празен). За всеки глобул стойностите на моментния ингредиент, на Ариергардния ингредиент и на Авангардния ингредиент на отиоса са еднакви за целия глобул. Ще ги наричам съответно фонов ариергард и фонов авангард.

В Проектната Вселена, поради непрекъснатото въздействие на едноизмерното пространство (1dS), **с нарастването на ингредиента нараства и темпоралният толеранс**, макар и минимално.

Промените в стойността на темпоралният толеранс (арьергардни, авангардни или и двете) са флуктуации. Те могат да бъдат стоящи – електрон, темпорални полета (магнитни, електромагнитни и др.) или подвижни - темпорални вълни, които се движат със пределната скорост.

Темпорални вълни

Вълните са флуктуации (лат. Fluctuare – вариране, колебание). В случая те са предизвикани колебания в ариергардния и/или авангардния ингредиент и ще ги наричам ариергардни или авангардни флуктуации.

Варирането означава увеличаване и намаляване на стойността, а ариергардният ингредиент не може да намалява стойността си. Ингредиентът p непрекъснато нараства и с него нарастват и най-голямата и най-малката стойност на темпоралния толеранс – p_{ar} и p_{av} .

При вълните с дължина до 100nm намаляването на стойността на p_{ar} всъщност е забавяне на нарастването и; при вълните до 100nm – спиране на нарастването и промяна във формата на вълната; вълните до 100pm стават смесени - ариергардни и авангардни, а по-късите - авангардни .

Въздействие на темпоралните флуктуации:

- вълните 100nm-100pm – микровълни и инфрачервени лъчи – гребеновидната форма на вълната предизвиква стресово потрепване на конвексите - топлина;

- вълните до 100nm-100pm – ултравиолетови лъчи – авангардният компонент на вълната слабо влияе на електронът в химическите връзки, но достатъчно вероятно да разкъса дълги молекули като полимери и белтъци;

- вълните под 100pm – гама лъчи – авангардни вълни – Проникват дълбоко, разрушават химически връзки, пренареждат кристални решетки, намаляват наклона на вертендния скат. Вреди: разрушават белтъци и ДНК – лъчева болест и рак. Ползи: дезинфекция, изкуствено стареене на материали, рентгенография, термоядрени реактори.

В Плоската Вселена:

Стоящите вълни – магнитни и електромагнитни полета - са като бразди в ариергарда на толеранса, следващи магнитните силови линии.

Подвижните вълни – радиовълни, светлина, лъчения – са като вълните по повърхността на водата, но се движат с пределна скорост.

Интересният въпрос е как вълни с различна амплитуда (A) се движат в плоскости с различна дебелина (пространства с различен темпорален толеранс).

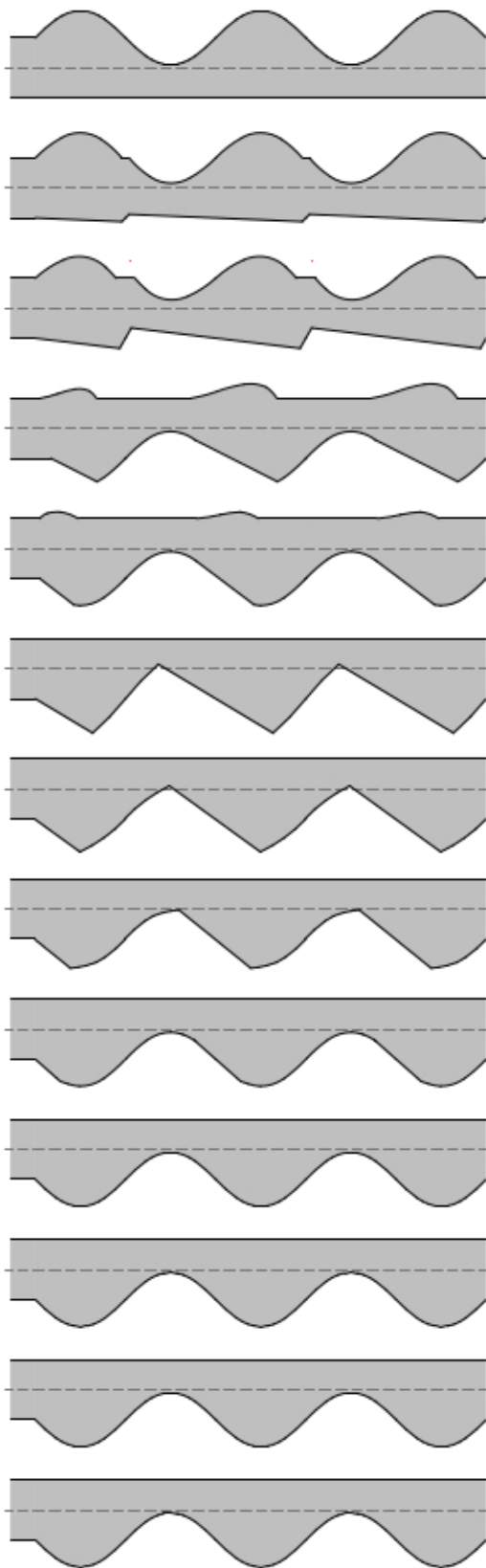
Отговорът се описва с проста формула:

$\Delta p_{ar}(A) = (p - p_{ar}) \cdot 1/A + 1$. Това означава, че и вълна с огромна амплитуда може да премине и през най-тънката плоскост.

В следващата фигура показвам как изглеждат схематично всички вълни.

Темпорални флуктуации схематична форма

Гравитация 1

В механиката усукване се нарича състоянието на елемент, подложен на момент, действащ около неговата ос.

В Проектната Вселена **Усукване** ще наричам състоянието на триизмерното пространство (3dS), подложено на момент, действащ около ос в едноизмерното пространство (1dS). Това Усукване е **Гравитация**.

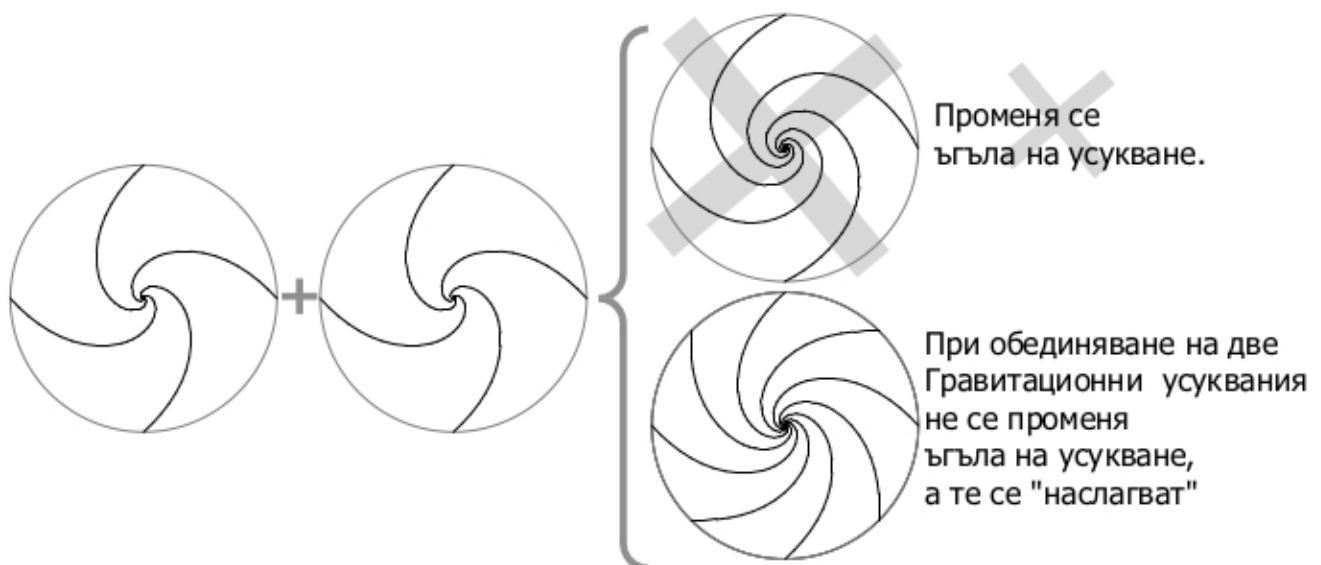
Гравитацията се появява през Гenezиса в резултат на завъртане на **Вертендна сфера** около ос в едноизмерното пространство, която минава през **Гравитационно ядро** в центъра на сферата. Така пространството е усукано от ядрото до вертндната сфера в една посока, а извън нея – в обратната (лат. *Vertendi* - обръщане на посоката).

Гравитацията е фрактал от усуквания на Пространството или Гравитацията е фрактално усукване на Пространството.

Гравитацията е дефлексия.

При обединяване на две или повече гравитационни усуквания не се променя ъгъла на усукване, а се "наслагват". Затова основна характеристика е **Интензивността на Гравитацията** - I^g .

Интензивността на Гравитацията на един фрактал в дадена точка е съотношението на гравитацията на фрактала и площта на сфера минаваща през точката и център - центъра на фрактала. Когато говоря за **Повърхностна интензивност** на сферично тяло - $I^g_{\text{сф.тяло}}$ - имам предвид интензивността на Γ на произволна точка от повърхността на сферата.

В Проектната Вселена има три крайни стойности на Интензивност:

Терминална интензивност – I_T^g – Пределна стойност . Не може да има по-висока. Има я на повърхността на гравитационното ядро. Намалжава с нарастването на ингредиента p .

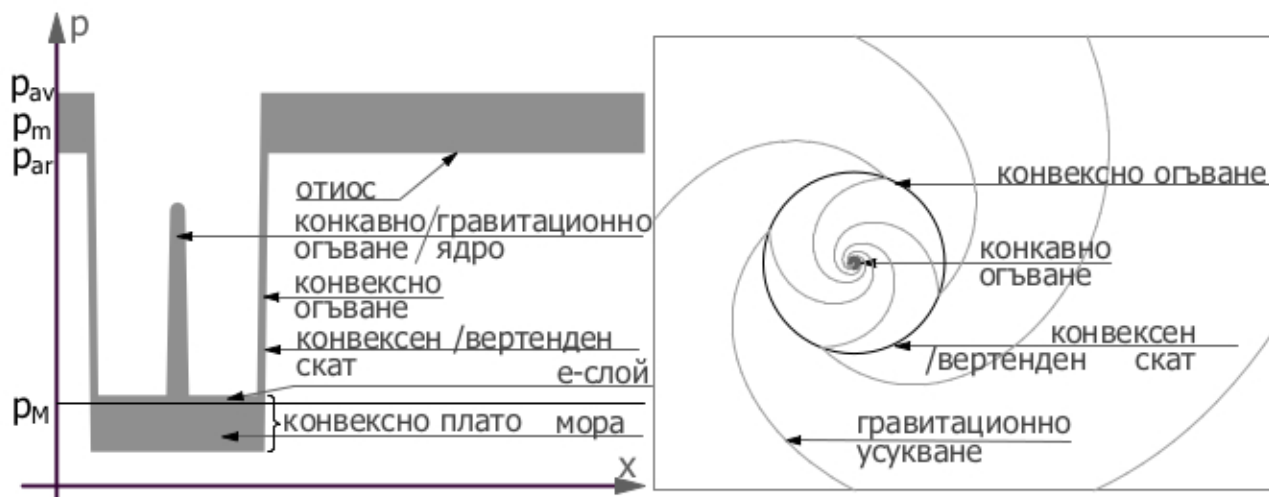
Вертендна интензивност – I_V^g – Константна стойност на повърхността на Вертендна сфера. Не зависи от нарастването на ингредиента p . За кратко време (при протичането на някои процеси) Вертендната сфера може да има различни повърхностни интензивности, но винаги става с размер с Вертендна интензивност на повърхността.

Терминална вертендна интензивност – I_{TV}^g – Максималната Вертендна интензивност при дадена Терминална интензивност.

Конвекси

Конвексите са дефлекции. Те се появяват през Генезиса, като хармонизиращи хаотичните флуктуации. Те представляват огъване на пространството. Вселената също и всички огъвания в посока на нейната изпъкналост ще наричам конвексни. Огъването има **Плато** и **Скатове**. Скатовете ограждат вертендна сфера.

Всъщност огъването може да се разглежда и като изоставане на стойностите на ингредиента в една микро област. Това изоставане достига чак зад морама . Тази част от Платото, която е зад морама ще наричам **мора** (от лат. mora – закъснение), а другата – **е-слой** (не ми хрумна друго име, а разекстензиран слой не ми хареса).

В Плоската Вселена:

В Плоската Вселена също има конvekси. Те приличат на обърнато сомбреро или на цилиндър с голяма периферия или на фес с периферия...

Всички схеми на конvekси в този проект могат да се разглеждат като разрез през конvekс в Плоската Вселена.

При увеличаване на скоростта (на движение или трептене), при поемане на флуктуации и т.н. е-слоя нараства.

Всеки конvekс (без електрона) е съчетан с конкавно огъване, което е във вертендната му сфера и е гравитационно ядро.

През Генезиса, когато се формират конvekсите, заедно с "изоставането" на платото се образува **скат, който ротира спрямо конкава като усуква пространството**. Усукването, ограничено във вертендната сфера е в една посока, а извън нея е в другата посока и е безкрайно (*лат. Vertendi* - обръщане на посоката). Това усукване е гравитацията.

Мората винаги е неразривно свързана с определено Гравитационно усукване. Скатовете на конvekсите са Вертендни сфери (без електрона). Конvekсиите имат по едно или повече гравитационни ядра.

Мората (платото) е свързана не само с гравитацията на конvekса, а и с неговите инерция, топлемкост и т.н. затова когато споменавам мора можете да си мислите за *маса*, а спомена ли *маса*, имам предвид мора.

Конvekсния скат възпрепятства сливането на конvekсите, дори и при удар с висока скорост. При сблъсък на два конvekса, за да се слоят би трябвало ариергардния ингредиент (p_{ar}) в точката на допир на скатовете да намали стойността си, а това е невъзможно.

Конvekсите също като флуктуациите са вълни. Те са в непрекъснато движение, но не с пределната скорост. При движението си те не пренасят Темпорален толеранс, а само променят неговата конфигурация.

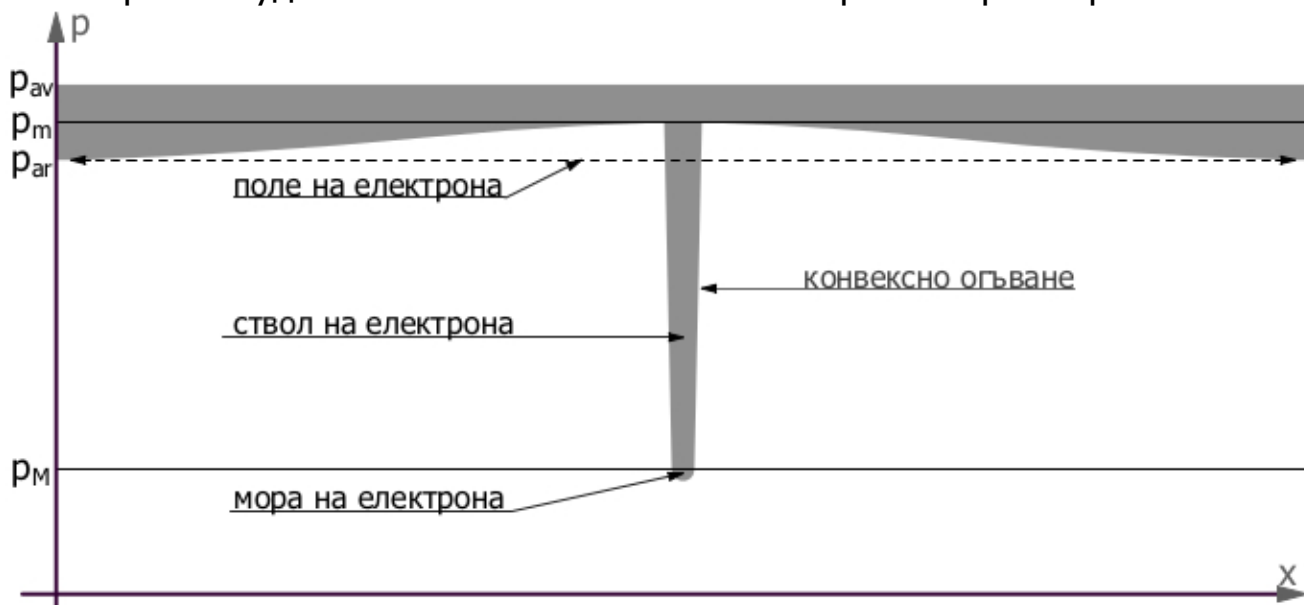
Електрон

Електрона е конвекс, чийто темпорален авангард е равен на фоновия. Той се появява след Генезиса в резултат на разпада на друг конвекс – неутрона.

Конвексът на електрона се състои от две неразривно свързани части - стволова или компенсираща и мора. Стволовата част се компенсира с изтъняване на темпоралния ариергард около електрона - **Поле** на електрона, като изтъняването е най-голямо при ствола, където ариергардният ингредиент е равен на моментния.

Мората на електрона е част от мората на неутрона, която той губи при разпада. Гравитацията, свързана с тази мора, е с Вертендна интензивност на повърхността.

При възбудено състояние ствола на електрона се разширява.

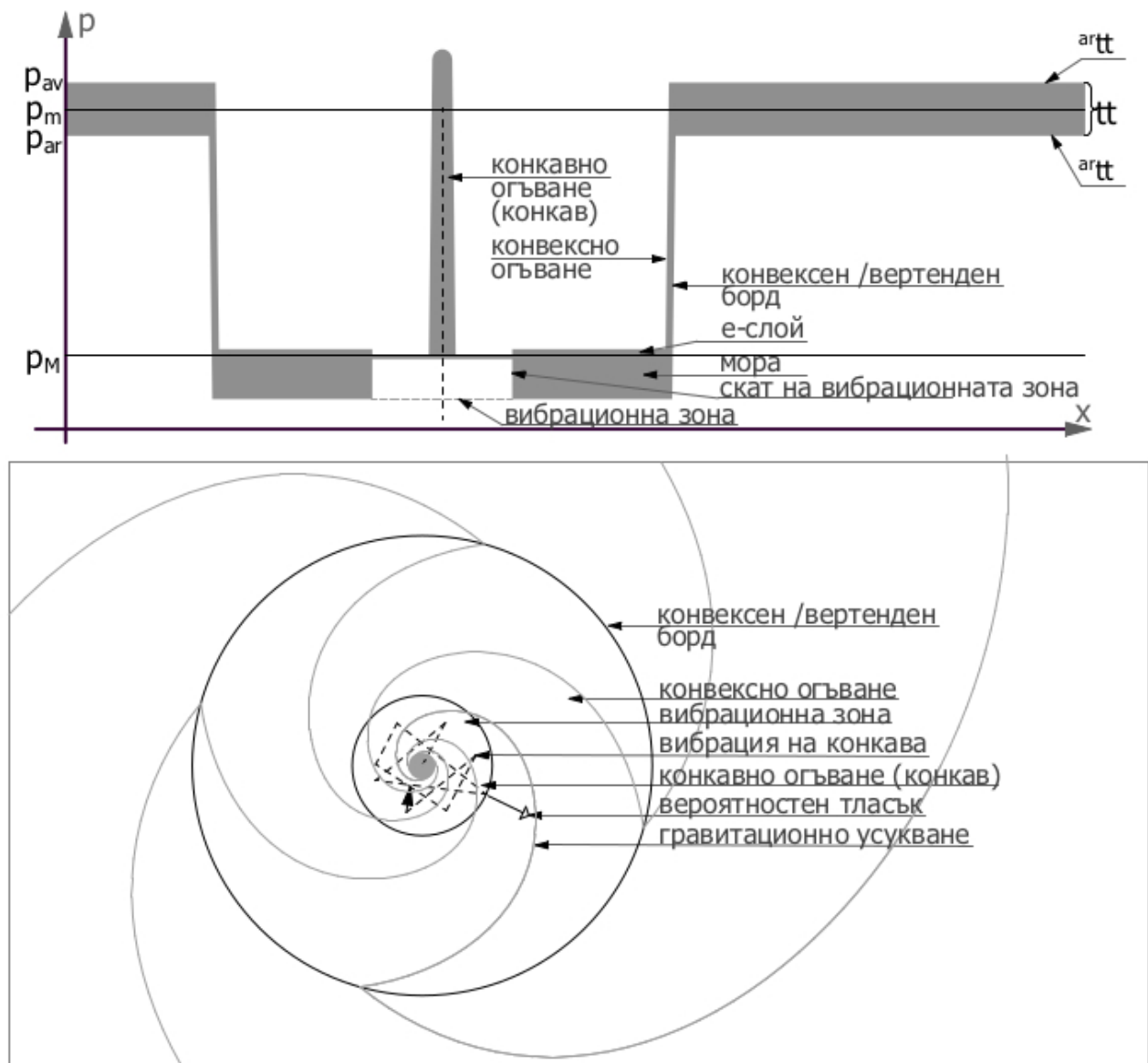

Тъй като темпорален авангард на дефлекцията електрон е равен на фоновия, той може да се проявява и като флуктуация. Затова електрона е частица и вълна.

Неутрон

Неутронът е първия конвекс. Той се появява през Генезиса от хармонизирането на хаотичните флуктуации. Всъщност с появата на неутрона този подетап приключва и в глобула има само неутрони. Всички останали конvekси произлизат от тях.

Неутронът има всички характеристики и елементи на конвекс. Има гравитация; Конвексния му скат е Вертендна сфера; Конвексното му плато се състои от мора колкото фоновия темпорален толеранс и е-слой; Има и гравитационно ядро.

Гравитационно ядро е Конкавно огъване или **конкав** с темпорален ариергард на морама и темпорален авангард със стойност по-висока от тази на фоновия. Около него в Платото има зона с минимален темпорален толеранс под морама, в която той трепти, вибрира. Тази зона ще наричам **вибрационна зона**. Вибрационни зони имат всички конvekси с гравитационно ядро.

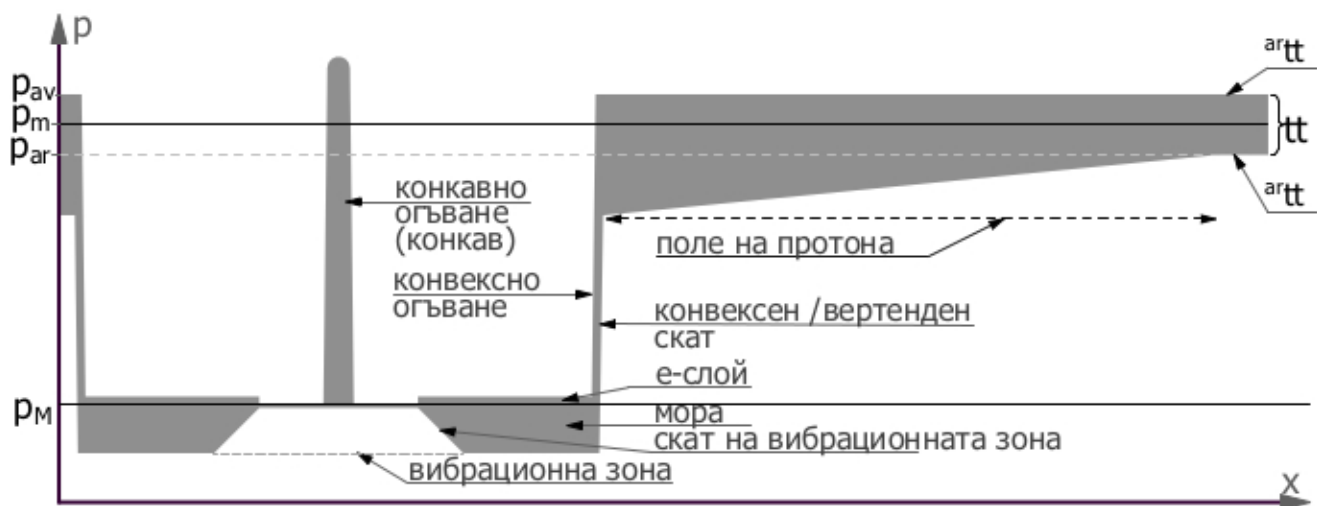
Повърхностна интензивност на гравитацията при неутрона е следната:

- конкав - Терминална интензивност;
- вибрационна зона - Терминална вертендна интензивност;
- скат - Вертендна интензивност.

Заради гравитацията конкавът и вибрационната зона са в центъра на платото. Конкавът вибрира в зоната във всички посоки с различна амплитуда, но понякога амплитудата е толкова голяма, че вибрационната зона получава тласък и отскача заедно с конкава. Затова ще определя вибрационната зона на неутрона като **лудитна** (речника!) или Лудит.

Тремора на лудита е случаен, стохастичен процес, но има вероятност отскокът да е толкова голям, че да стигне края на платото. Тогава става **Разпад на неутрона**. Това е когато неутрона се разделя на два конвекса – електрон и **протон**.

Протон

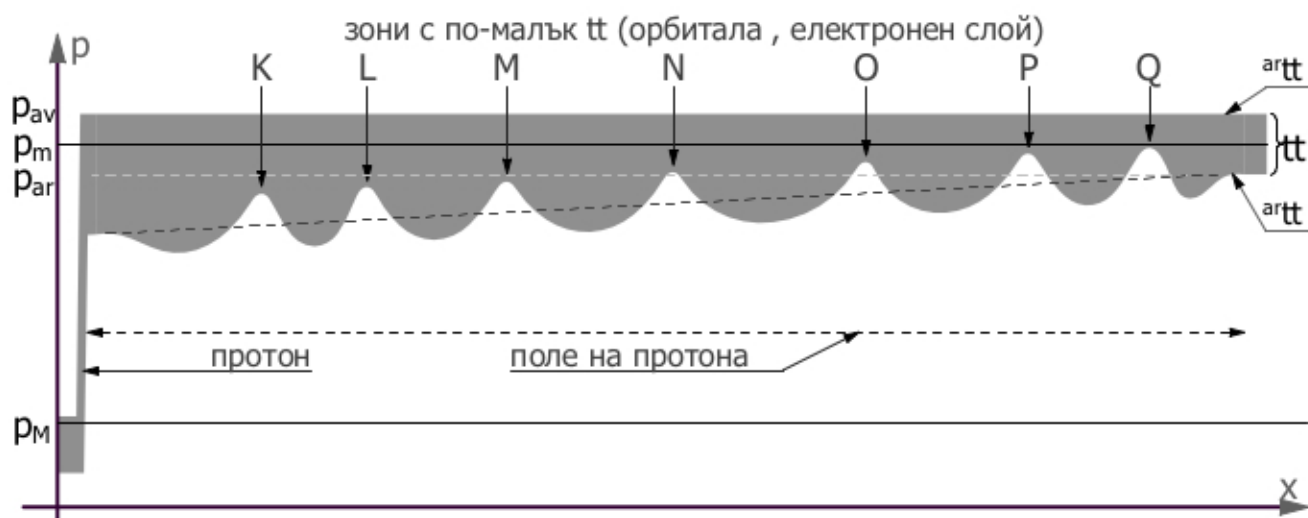

Протонът е конвекс като нейтрона с две съществени разлики:

- Стигайки до края на платото, нейтрона губи част от мората си около вибрационната зона. Затова: Протонът е с по-малка мора и по-слаба гравитация; Вибрационната зона е със скосени скатове и при вибрацията на конкава, дори когато е с по-голяма амплитуда, вибрационната зона няма тремори. Ще я определя като **вискозна** (с риск да разваля изненадата – има свойството да „лепне“ към други вибрационни зони в атома) или Вискоз.

- Част от загубената от нейтрона мора отива за електрона, но по-голямата част отива за увеличаване на темпоралния толеранс до основата на протона, създавайки обширно **поле на протона**. Полето е с най-голям ариергарден ингредиент до конвекса и намалява до фоновия навън.

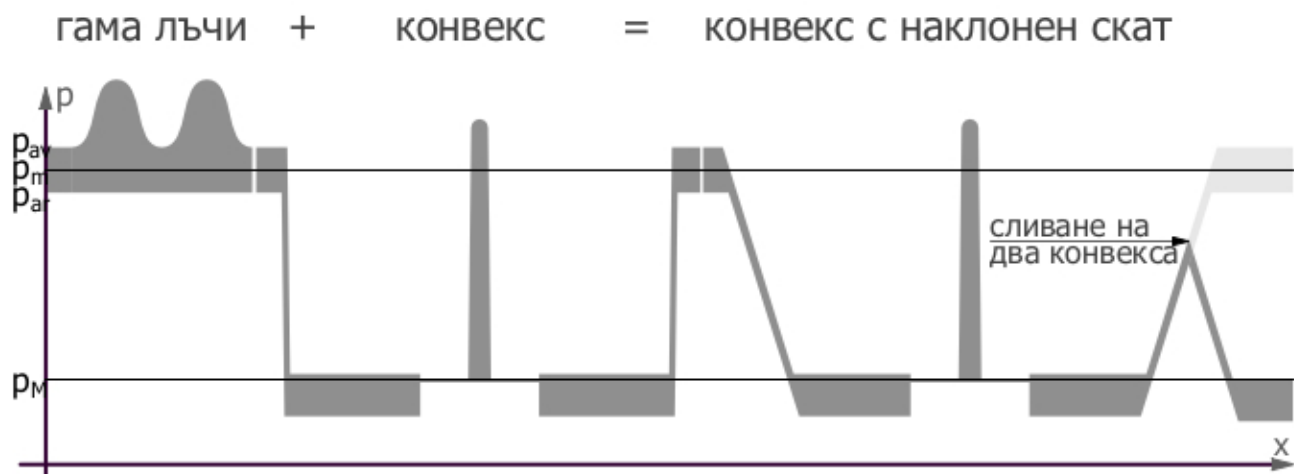
Електронът с неговото изтъняло поле се стреми да се доближи до удебеленото протонно поле.

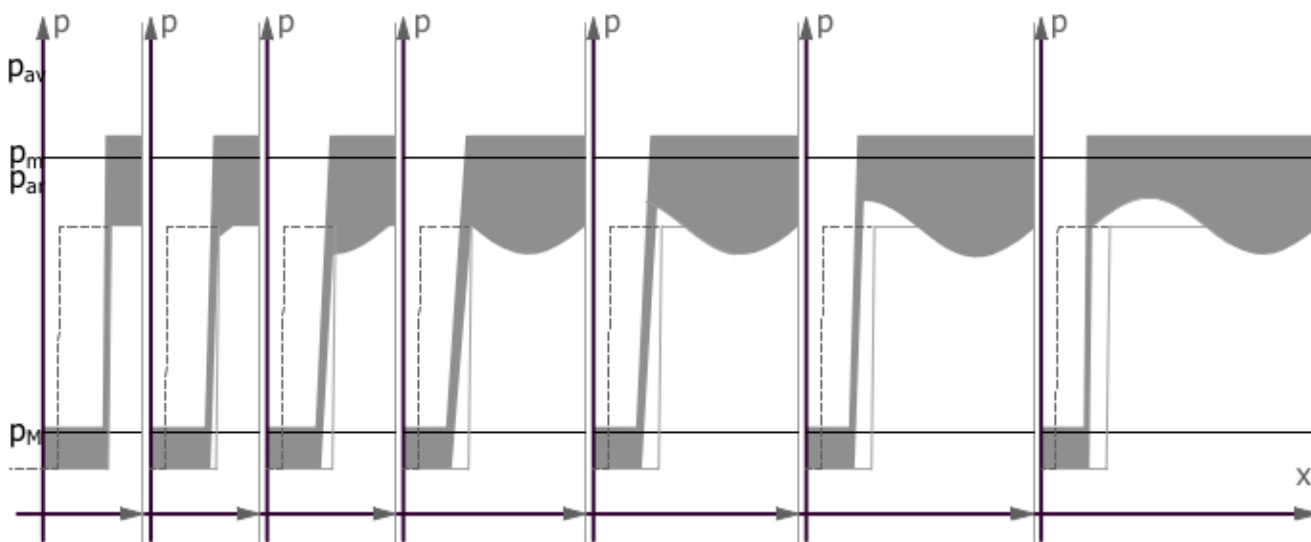
В резултат на интерференцията на две вълни - на гравитационното усукване и на темпорално удебеляване на полето на протона - се получава резултантна вълна с увеличение на амплитудата в едни области и намаление – в други. Тези области са орбитали за електроните - *слоеве*.

Ядрен синтез

Както вече отбелязах конвексния скат възпрепятства сливането на конвексите, дори и при удар с висока скорост. Но това се случва и ето как:

Авангардни флуктуации – гама лъчи и космически лъчи – намаляват наклона на конвексия скат и за да се слоят два конвекса не е необходимо ариергардния ингредиент (p_{ar}) в точката на допир на скатове да намали стойността си, а е достатъчно да не нараства или да нарасне минимално.

При сливането на два конвекса повърхностния гравитационен интензитет на новия конвекс е по-малка от вертендната. Затова конвекса се свива, при което се излъчват ариергардни флуктуации. Част от мората отива за тези флуктуации, а останалото преминава в е-слоя.

Синтезът е емергентен процес. Новополучения конвекс има нови и различни свойства и характеристики от тези на изходните.

Термоядрен реактор

Потоци плазма се сблъскват в среда с гама лъчение.

Атом

Атомът е конвекс с повече от едно гравитационни ядра и с поне един вискоз. Състои се от плато с мора и е-слой, в което са вибрационните зони с конкави. Ската е с вертендна повърхностна интензивност. Има протонно поле, което нараства пропорционално на броя на вискозите. При нормални условия конвексът е комбиниран с електрони съответстващи на броя на вискозите. Те орбитират около конвекса в *слоеве* на протонното поле.

След синтеза вибрационните зони се подреждат, като обикновено към центъра на платото са вискозите, а отвън са лудите. Вибрационните зони не могат да се сливат заради терминалната вертендна интензивност на гравитацията на повърхността. Когато някои лудите са притиснати при свиването на вертедния скат, те може да променят формата и да увеличат допирната повърхност.

При някои атоми вискозите създават много здраво свързани комбинации от вискози и лудити, които ще наричам клъстери:

- α клъстер - тетраедърна комбинация на 2 вискоза и 2 лудита;
- β клъстер – симетрична комбинация от 5 вискоза и 6 лудита;
- ϕ клъстер – 26 вискоза и 40 лудита;
- κ клъстер – 36 вискоза и 48 лудита и др.

Атомите с еднакъв брой вискози са комбинирани с еднакъв брой електрони и имат еднакви свойства. Те са изотопи на един елемент.

За всички атоми има оптимално съотношение на броя на вискози и лудити, като колкото по-голям е атома, толкова повече са вискозите в оптималната пропорция. Има атоми при които съотношението и подредбата правят атома стабилен. Има и такива, при които невсичко е наред и при тях настъпват промени, които ще наричам ядрен разпад.

Ядрен разпад

Когато в съотношението на вискози и лудити или в подредбата им има проблеми настъпва ядрен разпад. Процесът е стохастичен. Разпад е вероятно да започне когато два конкава едновременно ударят допирната точка на лудитите им и колкото повече такива допирни точки има и колкото по-голяма е повърхността им, толкова по-голяма е вероятността за разпад и съответно толкова по-кратък е периода на полуразпад на изотопа.

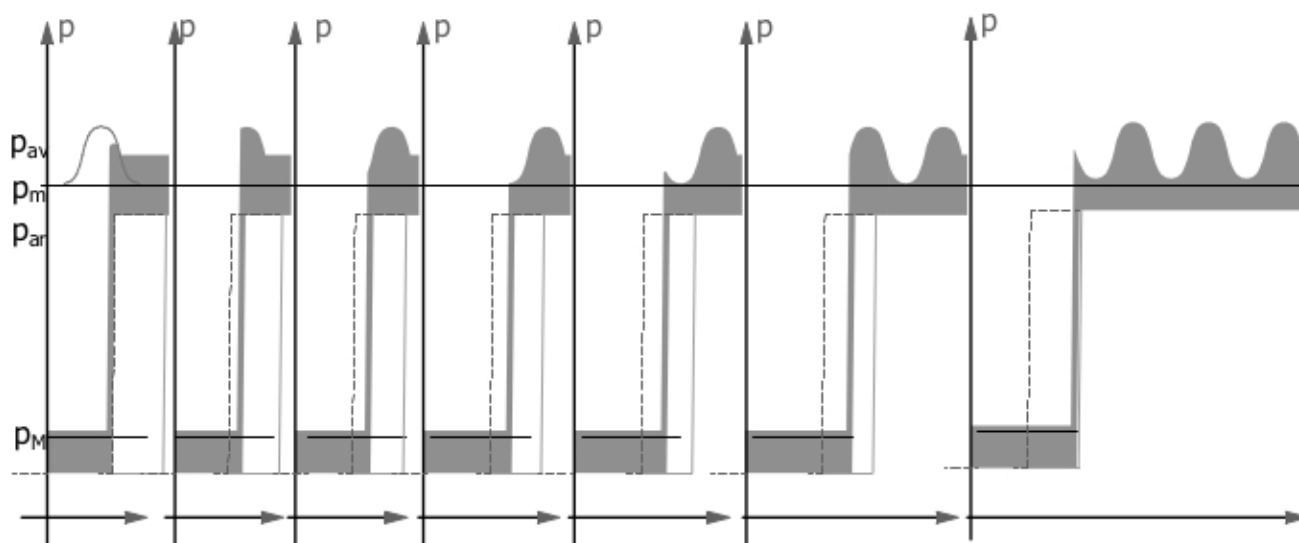
Основни видове разпад:

- Изомерен преход. Когато при синтеза вибрационните зони се подредят в неустойчиво равновесие, след вероятностен тласък заемат стабилна подредба;

- Електронен захват. Случва се когато лудитите са по-малко от оптималното съотношение. Вискоз разположен във външен слой, при вероятностен тласък от лудит, може със своя наклонен скат да достигне ската на конвекса и да наруши целостта на ръба му. Това се компенсира от протонното поле и електрон. Вискозът става лудит;

Когато лудитите са повече от оптималното:

- β разпад. Процесът е като при неутронния разпад и се отделя електрон. Лудит става вискоз;
- α разпад. Отделя се α клъстер;
- ядрено делене. Отделя се φ , κ или друг клъстер.

При някои видове ядрен разпад конвексът се разширява, при което се излъчват авангардни флуктуации - γ лъчи.

Гравитация 2

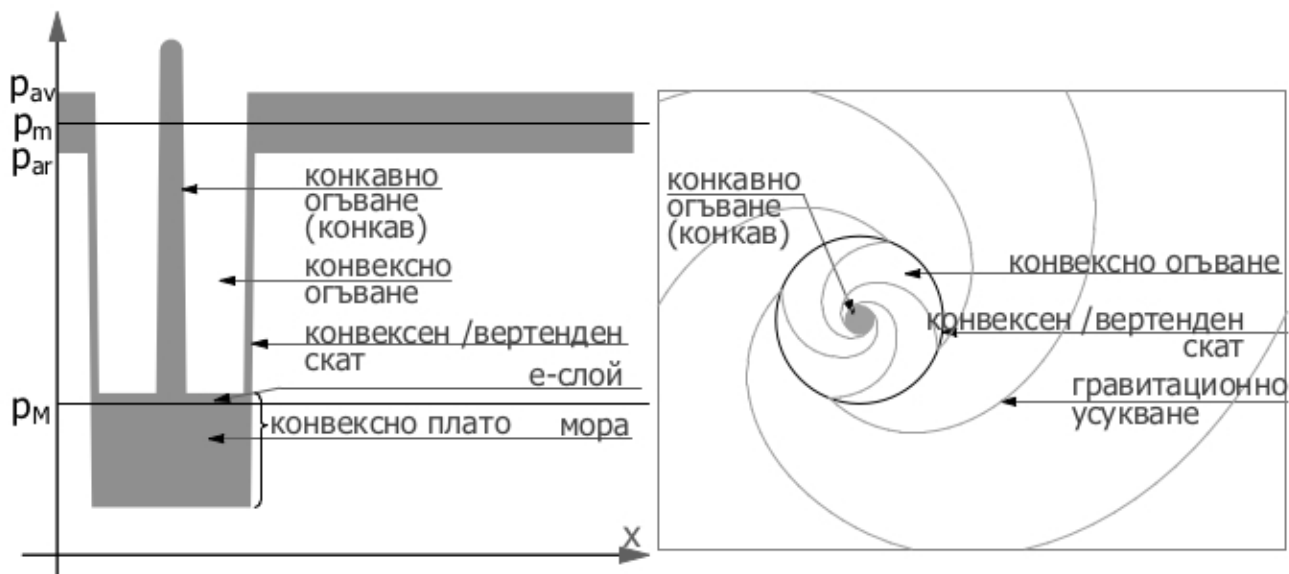
Темпоралният гравитационен интензитет намалява с намаляването на пределната скорост.

Гравитационното усукване от други фрактали не преминава през вертендната сфера. От нейната външна страна повърхностния гравитационен интензитет може да е по-голям от този отвътре. Когато разликата е голяма това води до свиване на вертендната сфера до размер с терминална вертендна интензивност на повърхността.

Конкатрон

Най-често в края на звездната еволюция са неутронните звезди. При тях външният повърхностен гравитационен интензитет става толкова по-голям от вертедния, че атомите се разпадат до неутрони. Но в ядрото на звездата това не е достатъчно. Тогава конвексното огъване на неутрона се свива докато повърхностния гравитационен интензитет достигне терминална вертендна стойност. Това е **конкатрон**.

Конкатронът е конвекс с конкавно гравитационно ядро, без вибрационна зона и с терминална вертендна повърхностна интензивност на гравитацията. В мората на конкатрона е съхранена по-голямата част от мората на изходния неутрон с увеличаване на дебелината и в е-слой. Другата част отива за ариергардни флуктуации.

Неутронните звезди са съставени от неутрони с ядро от конкатрони.

Когато поради поглъщане на още материал, налягането в центъра на звездата нарасне достатъчно, започва следния процес :

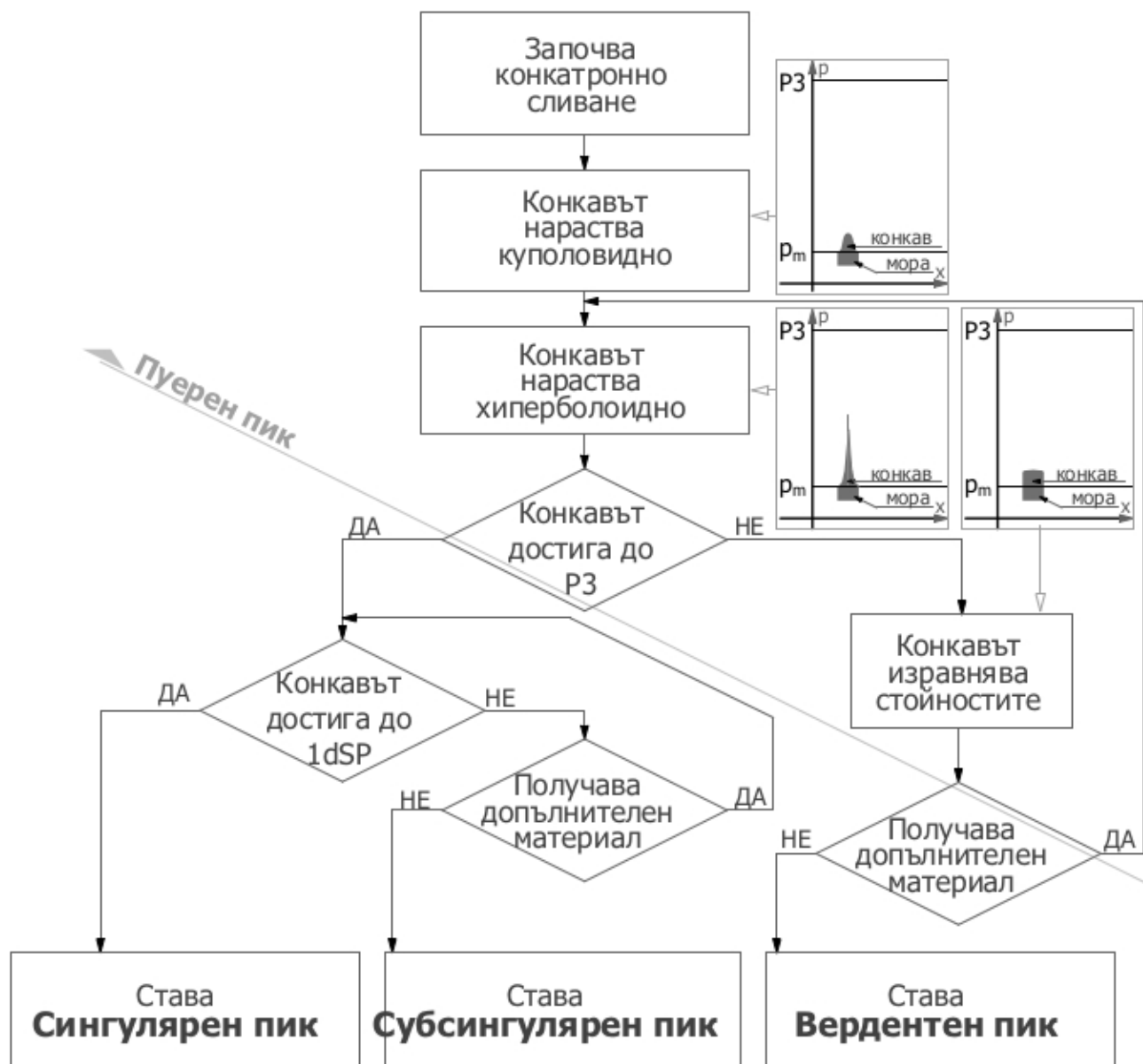
- е-слоят нараства значително, при което конвексния скат намалява;
- когато скатът стане толкова малък, че при допир на два конкатрона за сливане да не е необходимо намаляване на стойността на p_{ar} , конкатроните се сливат;
- Сливат се и конвексното и конкавното огъване ;
- Конвексът се свива до размер с терминална вертендна повърхностна интензивност;
- Новополученият конкав е с ширина с терминална повърхностна интензивност и нараства към авангарда;
- Излъчените при сливането ариергадни флуктуации се поемат от най-близките конкатрони и
- Процесът става необратим.

При имплозия на по-малка звезда същият процес става в движение към центъра. И в двата случая крайния резултат е **Конкавен пик**.

Макар че е връх на еволюцията на звездите, има незаслужено зловещ образ и зловещото име *Черна дупка*. Не че *Вдлъбнат връх* е върховно име.

Конкавен пик

Ролята на конкавните пикове в тази детерминистична вселена е особено важна. През по-голямата част от хармоничния етап основната им функция е да поддържат функционирането на вселената като рециклират водорода. Прави го Вертендният пик. Освен това стабилизират вселената като обвързват галактиките от триизмерното пространство със сингулярната точка на едноизмерното – Сингулярен пик. През късния хармоничен етап прекратява рециклирането и подготвя вселената за ламинарния етап – субсингулярен пик.

Всички конкавни пикове имат три общи характеристики: имат вертендна сфера; имат конкавно огъване или конкав; запазват гравитацията на фракталите от които са създадени и имат темпорален интензитет на повърхността на конкава. Точката с най-висока стойност на ингредиента ще наричам **връх на конкава**.

Пуерен пик

Както се вижда от алгоритмичната схемата Пуерният пик е преходна фаза в еволюцията на всеки конкавен пик. През тази фаза нараства от конкатрон и се стабилизира докато поеме основната си роля.

Освен вертендна сфера, конкав и гравитация пуерният пик има и мора, която е сума на морите на всички съставили я конкатрони.

Процесът на сливане на конкатроните при създаването на пика е взривообразен и протича за относително кратко време. То не е достатъчно за значително нарастване на върха на конкава дори с пределната скорост. Затова след приключване на генезиса му конкавът има куполовидна форма.

Продължава растежът на върха с пределна скорост докато конкавът придобие хиперболоидна форма. Всъщност трябва да е повърхнината определена от уравнението $p = R^2/r^2 - 1$, където R е радиуса на конкава, а r е разстоянието на точката до центъра и е най-малко радиуса на един конкатрон.

(Бях решил да не пиша формули в този проект, но се налага защото не знаех как се казва тази повърхнина.)

Ако върхът не достигне повратната стойност $P3$, конкавът започва да намалява височината си с пределна скорост докато не се изравни ингредиента на всички точки на конкава.

Всички дефлекси, които биват "прихванати", от гравитацията на пика, в движение към него преминават през фазите атом – неутрони – конкатрони (с увеличаване на гравитационния интензитет) и се сливат.

Когато се изравни ингредиентът на всички точки на конкава Пуерният пик става Вертенден.

Вертенден пик

Вертендният пик започва с раздуване на вертендната сфера на пуерен пик. Тогава процесът става необратим. Раздутата сфера е пълна с хаотични флуктуации, които се появяват са сметка на мората на пика.

Когато мората се изчерпи или стигне до фоновия размер, нарастването на вертендната сфера престава. Нейният радиус може да бъде милиарди километри.

Заради усукването на пространството от гравитацията, хаотичните флуктуации започват да се въртят с все по-висока скорост. Когато тя достигне определена стойност, в екваториалната област на сферата се появява **Креационен слой**. В него хаотичните флуктуации се трансформират в огъване – комбинация от конвексно и конкавно – на пространството, което е дефлекции с мора и инерция. Центробежната сила ги изхвърля извън вертендната сфера, като те поемат при напускането и полагащото им се гравитационно усукване.

Вертендният пик е като макет в малък мащаб на Големия взрив, а креационната зона – на Генезиса.

Изхвърлените неутрони веднага стават водородни атоми и образуват акреционен диск.

Ингредиентът на върха на конкава не се променя и с общото нарастване на ингредиента темпоралният толеранс на конкава захранва рециклиращия процес. Когато фоновият ингредиент се изравни с този на пиковия връх, вертендната сфера започва да се свива и рециклирането продължава с хаотичните флуктуации в нея до изчерпването им. С това приключва живота на пика.

За повечето звезди продължителността на цикъла Водород – Звезда - Вертенден пик – Водород е почти еднаква. По-масивните звезди имат по-кратък живот като звезда и по-дълъг като пик. За по-малките е обратното.

Дефлекциите рикошират от Вертендната сфера; ариергардните флуктуации биват погълнати, а авангардните преминават през нея. За астрономите Вертендният пик би бил голямо черно петно в спектъра до 1nm и невидим/прозрачен за по-късите вълни. Астрономи, вадете рентгеновите снимки.

Субсингулярен пик

Също като Пуерния пик Субсингулярният пик е преходна фаза в еволюцията на всеки сингулярен. Пуерният пик става Субсингулярен когато върхът му достигне повратната стойност P3. Тогава той не може вече да намали стойността на ингредиента на върха си и да стане пак

пуерен или вертенден. Мората преминава през моръма и разширява конкава, като разваля неговия изтънчен "хиперболоидаен" вид.

Субсингулярния пик поглъща дефлексии като пуерен, и ако дозата е достатъчно голяма, може пак да опита да стане хиперболоидаен и да достигне заветната точка. Докато нараства общия ингредиент, Субсингулярните пикове не губят от конкава си и през предламинарния подетап повечето стават сингулярни.

Сингулярен пик

Ще обърна внимание на ранните Сингулярни пикове, които са важни и интересни, за разлика от късните – ясни и неизбежни.

Когато през Хаотичната епоха Галактическият глобул се разделя на звездни глобули, има голяма вероятност в центъра да остане голям глобул с правилна форма. След Генезиса там се ражда хипергигант и относително бързо той става на Сингулярен пик.

По-интересно е когато няма такъв глобул. Тогава някъде близо до центъра се появява Свръхгигант, който също относително бързо става Първия за галактиката Субсингулярен пик. Тогава, както конкавът - гравитационно ядро се стреми към центъра на протона, така Пикът напуска орбитата си и се отправя право към центъра. По пътя поглъща каквото срещне, помпа мускули и когато пристигне в центъра вече е Сингулярен.

Всички Сингулярни пикове имат обща връхна точка. Вселената е огъната около сингулярна точка и когато Пикът расте право нагоре стига до центъра – общата точка.

Когато два Сингулярни пика се срещнат, те започват да се въртят около общия им фрактален център. Сливането започва от върха – общата връхна точка – и макар да се движи към основата с пределна скорост може да мине много време докато станат един пик.

Любопитни факти без нова терминология

Всички Черни дупки имат общ център.

Гравитацията на повърхността на всички Черни дупки е еднаква.

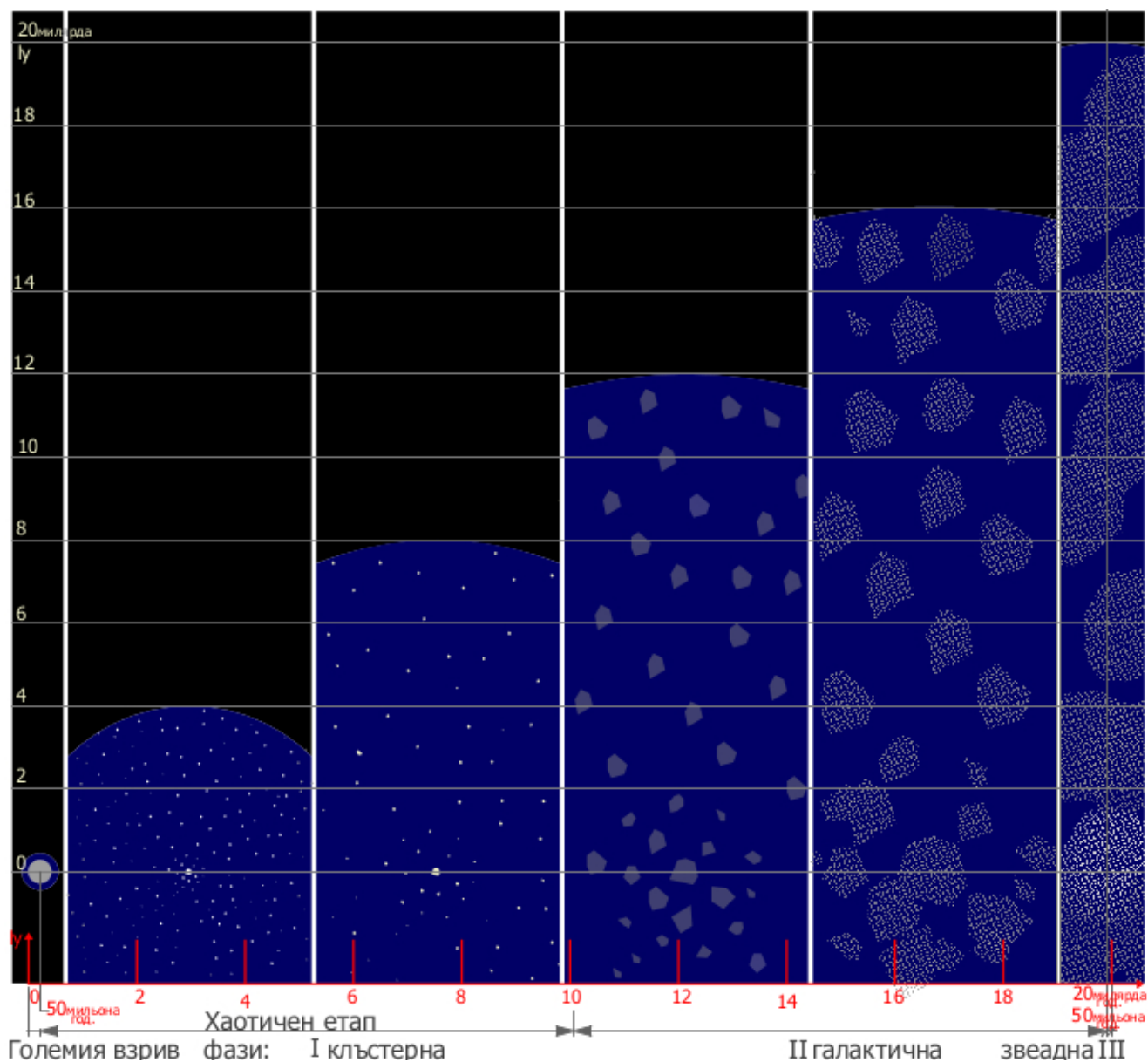
Масата на всички Черни дупки във Вселената е приблизително равна на масата на всички звезди.

Когато поглъщат материя, Черните дупки излъчват в целия спектър.

Големия взрив, Хаотичен етап

Големият взрив започва с колизията на две пространства – триизмерно и едноизмерно - с нулев размер (брани). Появява се Вселена.

Съставена е от хаотични флуктуации. През целия етап расте, увеличавайки радиуса си с пределна скорост, като се допълва с нови и нови флуктуации. Само през последните години, преди края на етапа когато Вселената достига до **Първично кълбо**, прекъсва допълването и

само се разтегля. Хаотичният етап започва с разделянето на Първичното кълбо на милиони **Клъстерни глобули**. Те са разделени и обгърнати от **междуклъстерен инанис** и се раздалечават. Това е първата фаза на растеж на вселената.

При появата на инаниса темпоралният му толеранс е нула, но започва да расте с нарастването на ингредиента ρ . Поради огромния обем на инаниса в сравнение този на глобулите, темпоралният толеранс расте много по-слабо отколкото в глобулите.

След около 10 милиарда години всеки клъстерен глобул се разделя на стотици хиляди **Галактически глобули** разделени от **междугалактичен инанис**. Втора фаза на растеж - 10 милиарда години. В края на тази фаза всеки галактически глобул преминава към третата фаза, която продължава от милиони до стотици милиони години.

Галактическите глобули се разделят на **звездни глобули** с **междузвезден инанис** между тях. Пространството съставено от междузвезден инанис със звездни глобули в него ще наричам **Галактика**.

Когато достигне повратния ингредиент P_2 Вселената е с максимален размер 40 милиарда светлинни години.

Генезис

Генезисът може да се разглежда и като отделен етап.

През Генезиса хаотичните флуктуации се трансформират в конвексни дефлекции – неутрони, които се разпадат на протони и електрони.

Генезисът е най-краткия, но и най-блестящия (в прекия смисъл) етап. Големият взрив, въпреки името си, е бил пълна тъмница. Ако можеше да се наблюдава Вселената през хаотичната и ламинарната епохи, нямаше да може да се наблюдава нищо. Няма излъчване в целия спектър. През Генезиса е обратното - излъчване във всички честоти. Разпадат се несполучливи конвекси, вертедни сфери се калибрират – нарастват или се свиват, неутрони се разпадат... Свети целия глобул със собствена светлина. И светят всички глобули във Вселената едновременно. Сигурно е можело да четеш вестник на тази светлина през две вселени в трета.

В центъра на Вселената ингредиента нараства по-бързо затова Генезисът не започва едновременно.

След края на Генезиса глобулите са гравитационни фрактали пълни само с водородни атоми и отиос.

Флексабилност

Отиосът е пространството между конвексите в глобулите. Той е с фонов темпорален толеранс, който е съизмерим с мората на конвексите. Определено пространство, в което няма дефлекции и има само отиос, наричаме вакуум. Когато през хармоничния етап се появят звезди, планети, астероиди и други тела те се движат в глобула във вакуум, който е отиос.

Каква е разликата между отиоса и инаниса.

- Отиоса има фонов толеранс, в сравнение с когото темпоталният толеранс на инаниса е нищожно малък. Въпреки че пространството получава темпорален толеранс през целия хаотичен етап, той не се разпределя като лекарство – 0.5mg на килограм тегло. Има едно количество за флукутиращото пространство в глобулите и същото за инаниса, а то се разпределя на целия обем. Така при свиването на Вселената за сметка на инаниса толерансът му се увеличава при намаляване на обема. През предламинарния етап темпоталният толеранс на инаниса ще стане колкото фоновия.

Най-голям е темпорален толеранс на междувездния инанис – къс период на формиране, но малък общ обем. Следван от толеранса на междуклъстерния инанис – получаван през най-дълъг период. Най-малък е на междугалактичния – огромен общ обем. Свиването на Вселената започва за сметка на най-тънкия инанис - междугалактичния - докато дебелината му се изравни с тази на следващия -междуклъстерния .

- При движението си конвексите не пренасят темпорален толеранс, а само променят неговата конфигурация. В отиоса дефлекциите се движат с произволна скорост но-малка от пределната. В инаниса не могат защото няма темпорален толеранс, който да се преконфигурира. Докато темпоталният толеранс на инаниса е значително по-малък от мората, никое тяло не може да премине през него. Флукутации нямат такъв проблем.

Съжалявам, но съм проектирал скучна за любителите на фантастика вселена. Няма и не може да има междувездни пътувания и извънземни. Всъщност биха били възможни в някой голям глобул с десетки звезди. Но там отношенията ще са толкова бурни и сложни, че едва ли планета би намерила достатъчно дълго време спокойствие за еволюция на интелигентен живот.

Дефлекциите не могат, но глобулите могат да се движат с **ограничена** скорост. Тази способност на инаниса ще наричам **флексабилност**.

Флексабилност е отношението на възможната скорост на глобул и пределната скорост. Така флексабилността на отиоса е 1, а на инаниса около звезда като Слънцето в галактика като Млечния път ще е 0.000723 .

Когато движещите се дефлекции достигнат до инаниса те не рикошират, а спират ускорително като проникват в инаниса увеличавайки темпорален толеранс. Темпоталният толеранс на инаниса се увеличава към границата с глобула докато достигне този на отиоса. Това е **растеж на глобула**. От слънчевия вятър и други дефлекции глобулите нарастват за сметка на инаниса и флексабилността му не се променя.

Темпоталният толеранс на отиоса е по-голям от този на инаниса. Това води до **раздуване на глобула**, свиване на инаниса и увеличаване на толеранса му. Флексабилността на инаниса нараства.

Флексабилността е пропорционална на темпоталния толеранс на инаниса. Така флексабилността на междугалактическия инанис е по-ниска от тази на междузвездния. Затова:

След Генезиса неподвижните галактики остават **кълбовидни**, бавно движещите се при сблъсъка с междугалактическия инанис се сплескват леко и стават **елиптични**, а движещите се с висока скорост направо се размазват и стават повече или по-малко плоски и след това – **спирални**.

Флексабилността е обратнопропорционална на гравитационната интензивност на инаниса. Флексабилността на инаниса в периферията на галактика е по-висока отколкото на инаниса близо до центъра и външните глобули се движат по-бързо от вътрешните. Затова:

Галактиките се въртят като твърди тяло, а са спирални заради минимални разлики в ъгловата скорост вследствие неравномерното разпределение на глобулите в тях. При младите галактики ъгловата скорост намалява към центъра и галактиките се усукват в спирални. С раздуването на глобулите темпоталният толеранс и флексабилността на инаниса се увеличават повече към центъра и усукването спира. Раздуването продължава, ъгловата скорост се увеличава към центъра и галактиките се усукват в обратната посока.

Милиарди години след Генезиса по-гъсто разположените глобули в центъра на Галактиката се сливат поради растежа и раздуването образувайки ядро, в което звездите се движат във вакуум.

Граници на Вселената

Вселената е с неправилна форма близка до кълбо. В нейния край флексабилността на инаниса става нула. Това вече е проблем и за флуктуациите. Инаниса ги поглъща като абсолютно черно тяло и ги излъчва обратно към вселената в микровълновия спектър. Затова по интензивността на **фоновото микровълново лъчение** може да се определи формата на вселената.

Хармоничен етап

Този етап е най-продължителен и изпълнен със събития. В детерминистичния план за Вселената през хармоничния етап се реализира прехода от триизмерно към четириизмерно пространство. През хаотичния етап само се осигурява достатъчно материал за същинската работа.

Събитията са много и разнообразни и не мога да обхвана всички, затова ще представя какво се случва в един произволен глобул.

Съвпадението с реални събития и небесни тела е напълно случайно!

Звездна система

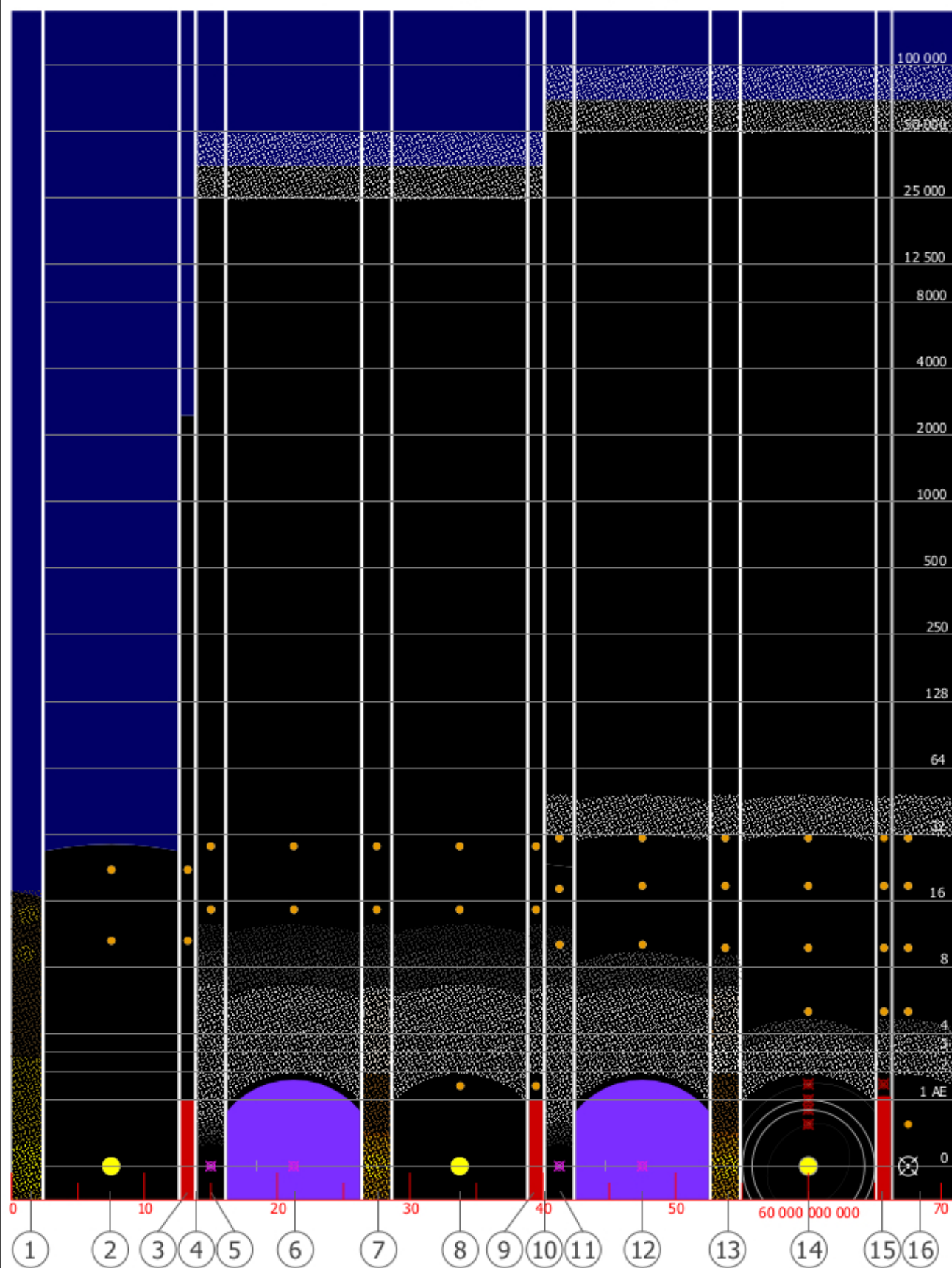
1. След Генезиса глобул с размер около 30 АЕ е изпълнен с водород. Гравитационното усукване завърта газа, а гравитацията на плоската галактика го събира в акреционен диск.

Започва концентриране на газа във фракталния център.

Неправилната форма на глобула води до завихряне в периферията на акреционния диск. Вихъра влиза в орбита и се предвижва към центъра, събирайки още материал, а на негово място се появява нов вихър.

Газът продължава да се концентрира в центъра, а останалия в периферията се обира от двата орбитиращи вихара.

Събитията в един глобул със звезда **жълто джудже** (спектрален клас G2V)

2. Образува се е система от голямо горещо кълбо в центъра и две планети – газови гиганти. Няма звезда, докато кълбото в центъра не бъде облъчено с гама-лъчи от близка свръхнова. Започва термоядреният синтез и вече има звезда.

Всъщност започват да протичат милиарди пъти в секунда цикли за синтез на хелий.

Ето един цикъл: Започва със средностатистическа доза гама-лъчи. Те облъчват и подготвят за реакция средностатистически k атома и се осъществяват средностатистически l стабилни синтеза на хелий и средностатистически m грешни синтеза. Грешните се разпадат веднага след свиването на конвексиите им и излъчват средностатистическа доза гама-лъчи. Цикълът е завършен.

Тази цикличност е като анкерния механизъм за часовника, който не позволява пружината да се развие бързо. Без цикличност, без анкерен механизъм звездите щяха да се взривяват щом започне процеса на синтез.

След 10 милиарда години звездата ще изчерпи водорода си и ще се раздуе до червен гигант.

3. Съществуват два вида червени гиганти – хомогенни и не хомогенни. Този червен гигант е от първия вид. Състои се само от газ и прах и няма обособено ядро. Плътността на външните слоеве е като на земната атмосфера и нараства незначително към центъра на звездата. Синтезират се освен хелий от останалия водород и по-тежки елементи. За съществуването на цикличността при синтеза на все по-големи конvekси, анкерният механизъм се нуждае от все повече гама-лъчи и става все по-нестабилен. Докато при жълтото джудже той възпира горенето, тук го поддържа.

4. След около 50 милиона години този процес ескалира, анкерният механизъм престава да действа, цикличността се срива и червеният гигант имплодира.

Границата на Чандрасекар определя минималната маса, при която звездата може да експлодира като свръхнова. Тя обаче не отчита енергията на имплозията. Хомогенен червен гигант и с по-малка маса, когато имплодира може да е свръхнова.

5. От свръхновата остава конкавен пик. Експлозията изхвърля част от материала на звездата в околното пространство с висока скорост.

Глобула вече се е раздул. Заредени частици, газ и твърди тела, които са с втора космическа скорост (620 км/сек) и по-висока достигат до инаниса (пределна скорост 217 км/сек), разширяват глобула и образуват

глобулен облак между 25 000 и 50 000 АЕ. При срещата си с газовите гиганти част от ускорения материал ги измества на по-високи орбити.

Изхвърлен материал с по-ниска скорост образува пояс , който се простира до над 12АЕ.

6. Пуерният пик става вертенден и се раздува до 1.8 АЕ.

Когато вертендната сфера се раздуе до максималния размер в екваториалната област на сферата се появява креационен пояс. В него от хаотичните флуктуации се генерират конvekси , които се изхвърлят от креационната зона като неутрони, които се разпадат и образуват акреционен диск от водород.

Осъществява се първо рециклиране на водорода.

Когато ингредиентът доближи върховата стойност на конкавния пик, Вертендната сфера започва да се свива.

7. Десет милиарда години след свръхновата от конкавния пик е останал акреционен диск, който вече се върти и концентрира в центъра.

Голям астероид или протопланета в астероидния пояс започва да привлича водород и други газове, както и отломки и по-малки астероиди. С нарастването се премества по-близо до звездата и се установява на орбита с голяма полуос 1.5 АЕ като газов гигант.

8. Втората звездна система в глобула е готова. Звездата е започнала синтеза и огрява системата.

От диска газ и отломки от свръхновата е останал астероиден пояс между 2 и 12АЕ. Вертендната сфера е изтласкала изхвърления материал от вътрешната страна на пояса.

Новата планета – газов гигант се е установила във вътрешната звездна система. Двата газови гиганта от първата система са с нови орбити.

Глобула е нарастнал от слънчевия вятър и от раздуване и от 25000АЕ до края на глобула на 50000АЕ има глобулен облак от отломки. Няма вътрешни скални планети.

Животът на звездата е 10 милиарда години.

9. Вторият червен гигант е хомогенен като първия и не се различава от него.

10. Втора свръхнова за този глобул.

11. От свръхновата отново остава конкавен пик и експлозията изхвърля материал в околното пространство с висока скорост. Заредени частици, газ и твърди тела с втора космическа скорост и по-висока до края на нарастналия глобул и разширяват и увеличават глобулен облак. Той вече е между 50 000 и 100 000 АЕ. По пътя си ускорения материал измества на по-високи орбити газовите гиганти.

Първият астероиден пояс за повече от 20 милиарда години се е променил. По-големите отломки са привлекли но-малки, газове и прах. Някои нарастват дотолкова, че гравитацията ги оформя в сфери. При взрива на свръхновата астероидният пояс е изтласкан между 30 и 50АЕ. По-тежките новосформирани планетоподобни обекти обаче не достигат до там, а преминават на по-ниски елиптични орбити.

Изхвърлен материал с по-ниска скорост образува нов астероиден пояс до над 10АЕ.

12. От конкавния пик отново се раздува вертендна сфера. Отново има креационен пояс и акреционен диск. Осъществява се второ рециклиране на водорода.

13. Водорода от вътрешните 4АЕ от акреционния диск се събира в центъра за бъдеща звезда.. Външният водород и отломки от външната част на астероидния пояс се натрупват около протопланета или голям астероид. Това е началото на нова планета - газов гигант.

14. Това е третата звездна система. Звездата е жълто джудже; Глобулният облак е между 100 000 и 50 000АЕ; Първият астероиден пояс се е преместил между 50 и 30АЕ; Следват втората, първата, третата и четвъртата (по възраст) планети - газови гиганти; Новият астероиден пояс е между 5 и 2АЕ.

Планетоподобни обекти на по-ниски елиптични орбити:

Във вътрешната система (по-навътре от астероидния пояс) две остават на стабилни орбити с малък ексцентрицитет; една след сблъсък става с кръгова орбита, но с регресивно въртене; други две на елиптични орбити се сблъскват, като по-голямата също се сдобива с кръгова орбита и с луна от отломките на сблъсъка. Много от планетоподобните с елиптични орбити зад астероидния пояс са прихванати като луни от газовите гиганти, но повечето са погълнати от тях или от звездата.

Животът на звездата отново е 10 милиарда години.

15. Третият червен гигант не е хомогенен като първия и втория. Той има твърдо ядро. Освен хелий от остатъчния водород се синтезират и по-тежки елементи. Тук преходът към синтез на все по-големи конvekси става с пулсации. Недостига на гама-лъчи за съществуването на цикличността се компенсира със свиване и увеличаване на температура и налягане. Започва нова цикличност и звездата се раздува, но не до предишните размери. След няколко пулсации тя колапсира без имплозия до бяло джудже. След срива се изхвърлят рикоширали газ и прах.

Червеният гигант е погълнал три планети, но четвъртата остава на орбитата си.

16. Четвъртата звездна система в глобула не се различава от предходната, освен в центъра. Звездата е бяло джудже. От четирите скални планети е останала само една, но тя се е променила. Прихващайки газ и прах рикоширали след срива е нараснала до газов гигант и се е установила на по-ниска орбита.

Системата ще остане в този вид до Предламинарния подетап.

Предламинарния подетап

Преди Предламинарния подетап във функционирането на Вселената няма съществени промени, освен че глобулите не нарастват и фоновият темпорален толеранс се увеличава по-бързо. Намалява значително периода на полуразпад на нестабилните елементи и вертендните пикове стават рядкост.

През Предламинарния подетап няма еволюционни скокове, но нещата се променят в началото на няколко милиарда години, след това на няколко десетки милиона, а накрая – по-често. Ще опиша последователността:

- Намаляването на темпоралната интензивност на гравитацията води до разширяване на конкавите в атомите и на техните вискози и лудити. Започва разпад на стабилни елементи.

Анкерния механизъм на звездите се ускорява и животът им значително се съкращава. Пуерните пикове стават субсингулярни.

Свиването на Вселената се ускорява. Вече няма клъстерен инанис;

- Остават стабилни само леките елементи.

По-масивните звезди имплодират в конкавни пикове, а по-малките дори кафявите джуджета и планетите газови гиганти стават неутронни звезди.

Междугалактическият инанис е на изчезване. Галактиките се доближават и започват да се сливат;

- Останал е само водород. Глобулите са се свили до размера при Гenezиса и в тях няма астероиди, планети и звезди, а само огромен разширяващ се сингулярен пик. Междувъзвездният инанис е станал отиос;

- Конкавните пикове стават сингулярни и започват да се сливат.

Ламинарен етап

Ламинарният етап започва когато се слоят и последните отделени сингулярни пикове. Това означава изчезване на вертендните сфери, гравитацията и на последната следа от триизмерно пространство. Вселената става кълбо от четириизмерно пространство с размера на Първичното.

Започва едно 50 милиона-годишно свиване с пределна скорост към сингулярната точка.

Накрая остава едно четириизмерно пространство с нулев размер, което поема своя път в Абсолютното пространство на Мултивселената.

Когато завърша архитектурния си проект, аз го давам на инженери да пресметнат и оразмерят елементи на сградата. Това е момент на задоволство, но и напрежение. Дали ще попадна на подходящия инженер. Защото той трябва да разбере и довърши архитектурния замисъл на сградата. Защото ако инженерите не признават водещата роля на архитектурата и досега щяхме да правим сгради от блокове направени от тухли, направени от тухлички, направени от ... Е, дано попадна на правилния инженер.

През годините съм измислял много варианти на тази концепция. Запазвал съм някои идеи и съм отхвърлял категорично други. Сигурен съм, че и този Идеен проект няма да е последен вариант.

Мисля да пусна един прототип. Пък ако не се получи ...

17 май 2020г. Проектът е готов. Карантината не е свършила, но разхлабиха хватката. Отивам в кафене „ Пето измерение“.